

Broaștele care cer un monarh

La Fontaine

Urându-li-se cu democrația,
Broaștele orăcăiau atât de strașnic,
Că Joe, ca să curme gălăgia,
Le azvârli din cer un rege pașnic.
Și, totuși, în căderea lui, se pare,
Regele făcu un zgomot mare,
Că-ntreaga seminție broscărească,
Nătângă și fricoasă de la baștină,
S-ascunse iute-n borte din mlaștină,
Necutezând, o vreme, pe Vodă să-l privească,
De teamă ca gigantul, cumva, să nu le prindă.
Dar noul uriaș era o grindă!
Cu câtă spaimă prima broscuță din grămadă
S-a furișat, cu grijă, din ascunziș, să-l vadă!
Pe urmă, părăsindu-și și celelalte balta,
Veniră toate, una după alta,
Și ajungând curând familiare
I se urcară multe în spinare,
Că Vodă le-ndura cu resemnare.
Dar broaștele, cu timpul, pornesc cu tărași
La Jupiter, să-i ceară un rege mai vioi.
Aflând Monarhul zeilor ce vor,
Le hărăzi, de data asta, un Cocor,
Care, când prin smârcuri, când pe lac,
Le înghițea, satrapul, după plac.
Și broaștele spre Joe cășunară iar cu plânsul
Și zarva lor s-aude prin slavă până la dânsul.
- Ia terminați odată smintitul tărași!
Ce, socotiți că-i numai după voi?
De prima guvernare,
Cum știți, n-ați fost în stare.
Întâiul vostru rege se nimerise blând,
Dar l-ați schimbat, cum bine știți, curând.
S-a isprăvit de astăzi cu orice tătălaș!
De-acum, nechibzuitelor, răbdați
Și regele cel aprig vi-l păstrați
Să nu dați peste altul și mai rău!